

Marija, mati ljubljena

Žirovski romarji zopet na poti od 6. do 10. Julija 2024

Leto je naokrog in poletje je že pošteno pokazalo svojo vročo plat. Je pa začetek julija tudi čas, ko se romarji romarskega društva ŠmaR iz Žirov odpravimo na dolgo peš romanje. Letošnji cilj je bil Koper, saj prav letos potekajo slovesnosti ob 1500 letnici obstoja koprskе škofije. Leta 524 je bil posvečen sveti Nazarij, ki ga povezujemo z nastankom mesta Koper. Sebastjan Pagon je pripravil navodila in lahko smo si peš romanja željni romarji predstavljali, kako približno bodo potekali naši skupni dnevi. Vsak pri sebi je moral presoditi, če je tudi letos pripravljen se podati na to pot.

Sobotno jutro, 6. julija 2024, je kazalo precej lep in sončen obraz. Tudi ura odhoda, ki nam jo je zaupal naš vodja, je bila spodbudna, zbrali smo se namreč šele ob 6.30 pred žirovsko cerkvijo. Kar lepa skupina romarjev in njihovih spremljevalcev se je zbrala v cerkvi, kjer je duhovni pomočnik Franci Mihelčič podelil blagoslov in nam zaželel srečno na naši poti. Sledilo je skupno fotografiranje in stisk rok za srečno pot. Nanjo se je iz Žirov podalo 17 pohodnikov. Težki nahrbtniki so našli svoj prostor na ramenih in korak je bil pripravljen na napore dni, ki so sledili. Jeziki se še niso dobro razvezali, vsak s svojimi mislimi smo korakali proti Brekovicam. Tam pa že kar prva postaja in dobrotniki. Kristinini domači so pripravili pravo jutranjo pojedino in uvod je bil torej res spodbuden. Po postanku pa smo krenili dalje in se po kakem kilometru po cesti prvič pognali v klanec. Nihče od nas ni vedel, koliko jih še bo na naši poti. Prispeli smo v Zavratac in dalje ob že kar vročem sončnem božanju prišli na Medvedje Brdo. Tam pa avto, nekam znan, ko je naš romar Srečko odprl prtljažnik, so se spet prikazale dobrrote, tekočina in okusna Marijina ocvirkovka. Ja, če bomo takole nadaljevali, bo pet dni premalo za našo pot. Prvi dan cilj ni bil tako oddaljen, saj je Godovič blizu. Do tja smo prispeli hitro in sedenje v senci je dobro delo vsem, ki smo se znojili po klančku gor, po klančku dol. Mlajčki pred cerkvijo so naznanjali, da je preteklo nedeljo tu novo mašo pel letošnji novomašnik. Popoldne je minilo v prijetni družbi, iz Hotedršice pa je prispelo pozno kosilo v obliki enolončnice, noč pa je minila v prijetnem spancu. Noge še niso bile utrujene. V nedeljskem jutru smo medse dobili tri romarje: Marijo, prekaljenega pohodnika Staneta in vedno nasmejanega in zgovornega Petra, brez katerega si romanja pač ne moremo predstavljati. Je kot živi leksikon, vse potke in stezice ima v svojem izjemnem spominu. Marta je skuhala okusno kavico, medenjaki pa so bil sladki dodatek. Potem pa pot pod noge in proti Črnemu vrhu. Malce počitka v tamkajšnjem bifeju in nato klanec. Malo sem, malo tja, pa smo dosegli vrh. Nekateri bila lahko povzeli naslov filma Gremo mi po svoje. Vročina je hitro praznila platenke z vodo. Ker Srečko in Peter kar dobro poznata kraje tod okoli, sta kak kilometer skrajšala pot navzdol po nekoliko strmi in zaraščeni, a krajši stezi do doline. Sledila je pot proti Colu. Nebo so pričeli prekrivati temni oblaki in v daljavi je bilo slišati grmenje. Kapljic je bilo le za vzorec, čeprav bi glede na izjemno vročino prijala kaka tuš pošiljka z neba. V gostilni Kobal na Vrhpolju je čakalo kosilo, še prej pa osvežitev v različnih tekočih oblikah. Prav nič izbirčni nismo romarji, tudi, če je na sporedu enolončnica. Prija po napornih kilometrih. Do našega drugega prenočišča nas je ločil le še en klanec in to tisti proti dijaškemu domu v Vipavi, kjer nas je pričakal ravnatelj doma. Prijazno nam je razdelil sobe. Takega udobja na naših romanjih res nismo vajeni. Peter pa ne bi bil Peter, če tudi v teh krajih ne bi imel znanca. Ta je poskrbel za osvežilni večer. Pozna se, da smo v Vipavski dolini. Povsod, kjer hodimo, srečamo dobre ljudi. Ivica nam je spekla Jakobovo torto. Ivica je sestra Marije Logar iz Rovt, ki je pred leti skupaj s ŠmaRji prehodila Jakobovo pot v Španiji. Po prijetnem klepetu in imenitnem sladoledu smo legli k počitku. Ponedeljek je obetal vroč, naporen in dolg dan. Vroč ponedeljek smo začeli s kavico v Vipavi in nato krenili proti Podragi. Po cesti ni prijetno hoditi, a romarske poti so različne, tako kot je vsega dobrega in slabega polno naše življenje. Drevesa ob cesti so nudila malce sence, a kmalu se je ravnina dvignila in zagristi je bilo treba tja gor proti cerkvi svetega Socerba. O, kako daleč se nam je zdel! Pogovori so se umirili, vsak pri sebi je razmišljal, koliko ga še loči od vrha. A se ne damo, vsi smo preznojeni prispeli do cerkvice, se odžejali in malce osušili preznojene majice. Krenili smo proti sveti Ani in naprej do vasice Razguri. Sledil je dolg asfaltni klanec, ožarjen z vročim soncem, brez kančka sence. A obljuba kosila na kmečkem turizmu je dajala še zadnje atome moči in prelite kaplje znoja. V prijetni senci ob dobri osvežilni kapljici smo si malce odpočili, pojedli kmečko kosilo in pot se je nadaljevala proti Sežani. Obljuba domačinov, da ni tako daleč ni bila na mestu, kajti cesta se je vlekla v nedogled. Za enim ovinkom še neskončna ravnina in tako dalje vse do table kjer je pisalo Dane. Ta napis je obetal tudi cilj- Sežano. Asfaltna cesta z gostim prometom je bila še dodatna preizkušnja. A glej ga zlomka, spet smo jo vsi zmogli. Bravo, moji dragi soromarji! Sežansko prenočišče je bila velika učilnica, vsak se je

znašel po svoje, da je odspal ali odbedel noč(jaz, op. pisca). Torkovo jutro je spet postreglo z vročim sončnimi žarki, ki so preizkušali svojo moč na naših telesih. Danes bomo šli malce v tujino. Ja, romarji smo univerzalni. Za nas ni meje. Pot po živem muzeju krasa je prijetna, saj se ni potrebno izogibati prometu, le vročina je dajala svoj neprijeten pečat. Tudi Branetova noga se je nekoliko upirala. A romarji smo prijatelji, dihamo drug za drugega in tudi Brane je s pomočjo kreme in tableta zmagal. V Bazovici - na nek način smo bili tudi mi bazoviške žrtve sodobnih dni, pa je sledilo malce počitka in pijače v senci. Proti Trstu je namreč vročina še bolj pritiskala in klanec, čeprav je bil obrnjen navzdol, je bil kar solidno naporen. To še najbolj ve naš Peter, ki je doživel bližnje srečanje z asfaltom. Malce neprevidnosti in poljub na čelo s strani asfalta. Peter je bil torej naslednje dni zaznamovan in to konkretno. Spet so bili tu prijatelji in Peter je z rutico na glavi korakal naprej. Tržaške ulice in promet na njih je izkušnja, ki jo mora človek doživeti. Torej s kako hudo avtomobilsko mrcino v Trst ni za iti, kajti tam hitro lahko dobiš kak poljubček sosednjega avta, ki ti iz žepa hitro potegne kak evrček. Trstu smo kmalu pomahali v slovo in se napotili proti Ankaranu. A kaj, ko je to na drugi strani precej visokega hriba. Ja, treba ga je premagati, ni kaj. Zagrizli smo proti Hrvatini, vročini pa za nas ni bilo mar. Očitno imajo tam zgoraj odveč kurjave in jo kar poleti kurijo. Sredi klanca Peter spet ne bi bil Peter, če mu ne bi zmanjkalo vode in hajd, k hiši prosit zanjo. Seveda jo je dobil, ne le to. Kar cela družina je sedla za mizo, prijazna domačina pa sta prijazno ponudila ne le vodo, še kak dodatek zraven. Gospodar je celo vzel v roke harmoniko in orglice ter naredil popoldne imenitno in zabavno. Kako se hitro najde prijatelje, če si zanje vzameš čas, bi rekel Andrej Šifrer. Delček klančka je bilo še treba prehoditi in Hrvatini in nato Ankaran so bili na dosegu roke. Že na poti je Nevijo pozdravil naše romarje in izrekel dobrodošlico. V Ankaranu, kjer smo bili še zadnji večer, nas je pričakal s svojo partnerico Ančko. Skuhala nam je super enolončnicobobiče, ki se za te kraje seveda spodobi. Kako zelo je bilo dobro in vsi smo si oddahnili, saj je bil to zadnji večer pred dnevom, ko si bomo padli v objem, da smo dosegli cilj. Nevijo se je nato poslovil, saj je odpotoval v Francijo na kolesarski tour, mi pa smo nadeli kopalke in skok v morje. Prav osvežujoče sicer ni bilo, saj se je temperatura vode bližala 30 stopinjam. A vseeno je bilo neznansko lepo gledati sončni zahod iz morja ali z obale. Kako zelo je lep naš svet, samo oči je treba odpreti in pozabiti na vse slabo. Ker je bilo zelo vroče, je večina naših romarjev prespala kar zunaj. Komarji in druga mrčes niso bili ovira. Po jutranjem pripovedovanju so se imeli super. Sredino jutro je bilo zadnje, ko smo skupaj bili bitko s klanci, vročino, žulji, žejo in vedno izšli kot zmagovalci. Ni vrag, da ne bi še teh nekaj kilometrkov premagali. In smo jih. Vsak korak je pomenil bližje cilju. V daljavi se je že prikazal zvonik stolne cerkve v Kopru. Korak je postajal vse hitrejši, noge pa lažje. Prispeli smo! Roke v zrak, objemi in sreča na obrazih in v srcu. Sebastjan je bil ponosen na svojo čredico, ki mu je tako zvesto sledila vso pot, kako ne bi bil. Cerkev Marije Vnebovzete je s svojo mogočnostjo naredila trenutek še bolj vznemirljiv. Ravno smo imeli še dovolj časa, da smo si privezali dušo in že smo zagledali nekaj naših romarjev, ki so se nam pridružili z avtobusom. Župnik Andrej je vsakemu segel v roko in z že znanim nasmehom razvedril utrujene, a srečne obraze vseh nas. Ko smo ob enajstih vstopili v cerkev, nas je najprej pozdravil hlad, ki smo ga bili tako željni, potem pa kot presenečenje pred nas stopi sam škof Jurij Bizjak. O, kako je to preprost človek, preproste, a velike besede nam je namenil. Vse kar človeka odlikuje je njegova dobrotà in dobrotelnost. Zapomniti si velja njegove besede: Ne bo Bog gledal in štel, kolikokrat si bil v Cerkvi, štela bo do dobra dela in dobrotà slednjega od nas. Vse, kar nas lahko reši iz obroča, v katerega smo vedno bolj vpeti, je dobrotà. Hvala, dragi škof za te spodbudne besede. Sledila je predstavitev stolnice in krstilnice-Rotunde Karmelske Matere Božje. To je na izjemen način predstavil tamkajšnji stolni župnik Primož Krečič. Prav on je zaslužen za postavitev novih največjih orgel v cerkvi. Kako karizmatična je osebnost župnika Primoža, smo lahko med drugim opazovali med igranjem na orgle. Kar kurja polt se je naredila na naših rokah, saj je bil to dogodek dneva. Neverjetno, sanjsko! Njegovo ogromno znanje je bilo razbrati tudi med predstavitvijo del, ki krasijo stolnico in krstilnico. Kakšno bogato dediščino imamo, to je treba videti in predvsem znati ceniti. Romanje se je nadaljevalo s sveto mašo našega župnika Andreja Jemca. Njegovim besedam ni bilo kaj dodati, le besede zahvale, da smo tako končali romanje, zdravi, še bolj povezani in smo zopet utrdili naše vezi. Za malce smeha je poskrbel kar župnik Andrej, saj ni našel ključa za tabernakelj in hostije so ostale za zaprtimi vratci. A znašel se je in obhajilo smo v obliki duhovnosti prejeli kar vsi. Še zaključna fotografija in skok na avtobus. Ali res že proti domu? Seveda je bilo vmes še kosilo na Kozini. V prijetnem pogovoru, urejanju spominov je prišel čas, ko smo končno oddrveli po avtocesti proti domu.

Kaj naj napišem ob koncu? Besed je premalo, da bi lahko zapisala vse občutke. Prav gotovo vsak nosi v sebi delček letošnje dogodivščine. Je pa dogodivščine ves čas s fotoaparatom spremljala naša Urška (tudi Sebastjanova!). Ja, mi smo jo kar posvojili. Mici je naš molitveni spremljevalec. Ona ve, kdaj je sedem in kdaj je poldne, ona ve, kdo spremlja popotnike: Sveti Krištof, Sveti Martin, Sveti Jakob, Sveti Nazarij. Slednji je bil letošnji največkrat omenjen,

saj naj bi bil on začetnik Kopra. Vsi ostali pa smo kakovostni dodatek bogati vsebini. Še enkrat velja hvala vsem omenjenim in neomenjenim dobrotnikom, vsem, ki so od doma prosili za naš varen korak, vse, ki so nas dohiteli, varno prehiteli, hvala vsem, ki smo tvorili letošnji venček ŠmaR-ja. Venček, kjer je vedno prostora še za koga. Beseda HVALA pa je premalo za našega Sebastjana, ki nas je iz Žirov do Kopra varno privedel čez hribe, doline, po cesti gor in dol.

Noge so si že odpočile, glava še ureja misli, počitnice pa so tudi že v polnem teku. Naj bo dopust lep, varen, srečen, pod Marijinim budnim varstvom. Marija, vodi nas po pravi poti so besede, s katerimi zaključujem ta zapis. Hvala vam, prijatelji, da sem bila del te izjemne družčine. Na skorajšnje snidenje, če ne prej, pa ob letu osorej. Srečno!

Rovte, 15.7.2024

Metka Bogataj

Odhod iz Žirov po blagoslovu v cerkvi sv Martina

Drugi dan na poti

Tretji dan

Četrti dan

Zaključek romamja